VITAJTE V MAFII 3

HRIECHY MINULOSTI

MAFIA ROMANCE

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

Leshiana Višňovská: Hriechy minulosti
Tretia časť série Vitajte v mafii

Vydanie prvé
Copyright © 2026 Leshiana Višňovská

Vydalo vydavateľstvo VENUPRESS s. r. o.,
Budatínska 3230/16, 851 04 Bratislava,
www.venupress.sk v roku 2026 ako svoju 51. publikáciu

Jazyková a štylistická úprava: Simona Dziak
Grafické spracovanie obálky: Michaela Vysloužilová
Grafika: Depositphotos.com, Freepik.com
Sadzba a grafická úprava: VENUPRESS s. r. o.
Tlač a väzba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej alebo elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v tlačenej, elektronickej či inej podobe bez predošlého písomného súhlasu vydavateľstva VENUPRESS. Neoprávnené šírenie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8316-000-2
ISBN epub: 978-80-8316-002-6
ISBN mobi: 978-80-8316-003-3
ISBN pdf: 978-80-8316-001-9

VENUPRESS
Bratislava 2026

HRIECHY MINULOSTI

Leshiana Višňovská

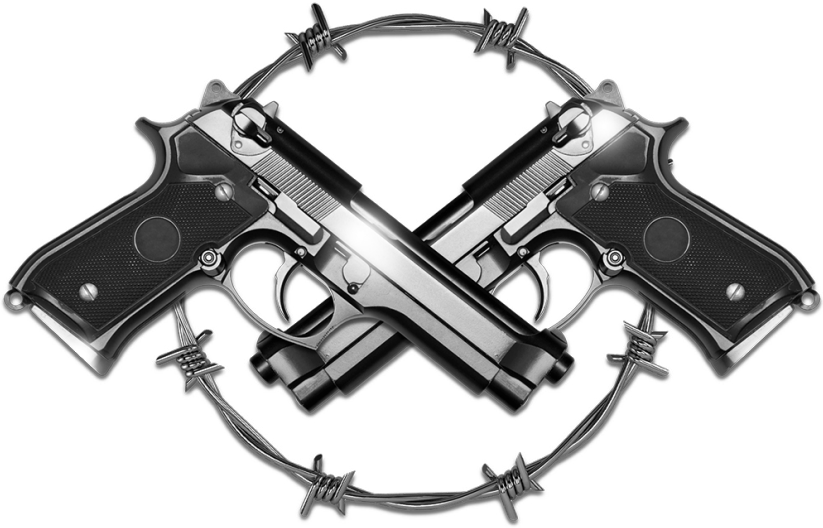

VITAJTE V MAFII 3

HRIECHY MINULOSTI

LESHIANA VIŠŇOVSKÁ

Varovanie

V knihe sa môžu vyskytovať explicitné sexuálne scény, morálne šedé postavy, násilie, drogy, prostitúcia, mafia a jej praktiky, toxické vzťahy, vulgarizmy, znepokojivé scény s maloletými osobami, trauma a PTSD, únos, vydieranie, grafické znázornenie násilia a iné.

Žiadna časť tejto knihy nemá romantizovať ani ospravedlňovať násilie v akomkoľvek znení. Je veľmi dôležité rozlišovať knižnú fikciu a realitu.

Vekové odporúčanie: 18+
Kniha nie je vhodná pre citlivé povahy.

Upozorňujeme, že kniha obsahuje scény nevhodné pre maloletých čitateľov.

Príbeh je fikcia a akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami či osobami je čisto náhodná.

PLAYLIST

Lana Del Rey – Dark Paradise
Vince Cox, EpicTrailerMusicUK – Lose Yourself
Letdown – Empty
Eminem, Sia – Beautiful Pain
Michl – Kill Our Way To Heaven
Misso – I See You
Dax, Trippie Redd – I Don't Want Another Sorry
Jacob Lee – Guidance
Umberto Tozzi – Ti Amo
Smash Into Pieces – Wildfire
Zayde Wolf – Heroes
J-Hope, J. Cole – On The Street

Celý playlist nájdete tu:

Hierarchia v tradičnej Cosa Nostre

Don (Boss) – hlava celej rodiny, má konečné slovo vo všetkom.

Underboss – druhý najvyšší člen, potenciálny nástupca dona, dohliada na caporegime.

Consigliere – poradca dona, skúsený a rešpektovaný člen, často právnik. Nemá priamu výkonnú moc, ale jeho slovo môže mať veľkú váhu.

Caporegime (Capo, Captain) – vedie skupinu vojakov, zodpovedá sa donovi alebo underbossovi.

Soldato (Soldier, Made Man) – vojak. Plnohodnotný člen mafie, ktorý prešiel ceremóniou a stal sa súčasťou rodiny.

Associato – spoločník. Nie je členom rodiny, ale spolupracuje s mafiou. Zvyčajne sú to podnikatelia, právnici, politici a kriminálnici.

Význam pojmov

Omerta – zákon mlčanlivosti.

Vendeta – krvná pomsta.

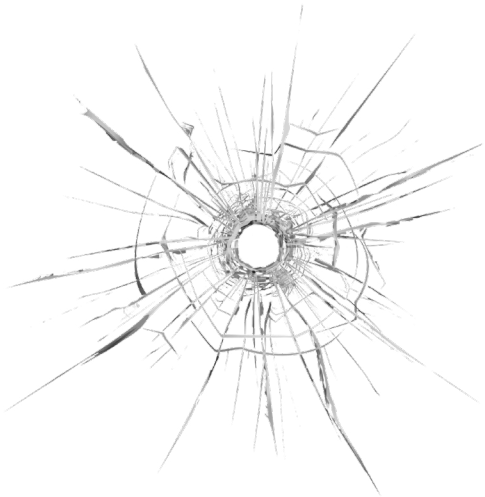

Pre všetkých, ktorí nikdy neoľutovali žiadne zo svojich rozhodnutí.
Čiže pre nikoho.

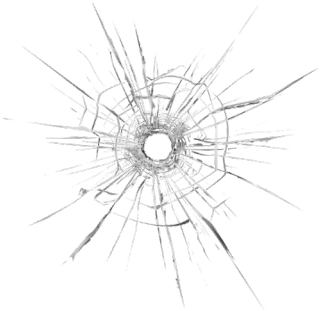

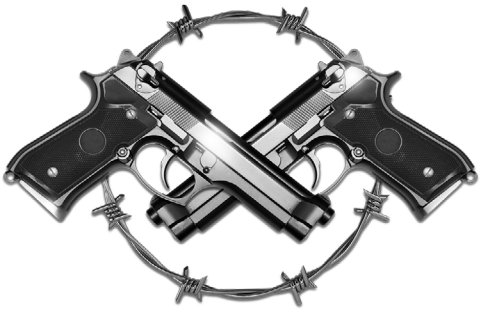

„V našom živote neexistuje
nič také ako minulosť.
Všetko, čo si kedy urobil,
kráča stále hneď vedľa teba.“

– Sammy „The Bull“ Gravano –

Minulosť sa nedá zmeniť, to je, myslím, všetkým jasné. Málokto si však uvedomuje, že určuje budúcnosť. Nech už sme v živote konali akokoľvek, vždy nám naše rozhodnutia priniesli určité dôsledky.

Pozná to snáď každý, tú otázku, *čo by sa dialo, keby...*?

Žiadne *keby* však neexistuje. Sme tu len my a naše rozhodnutia, ktorých následky číhajú v tieňoch a čakajú na správnu príležitosť vpáliť nám guľku priamo medzi oči. V jednej sekunde prevrátia náš celý svet a nám neostáva nič iné, len si vyčítať, prečo sme kedysi nekonali inak. Pritom sme vedeli, čo všetko sa môže stať.

Rovnaké rozhodnutia máme za sebou aj my. Presne tie, s ktorými rátame, že nás jedného dňa v tej skurvenej sekunde dobehnú. A vy ste teraz tu, pretože vás zaujíma, kedy a hlavne ako k tomu dôjde.

Snáď nemusím viac pripomínať, že nie sme dobrí ľudia.

Stále ste zvedaví? Tak v tom prípade:

VITAJTE V MAFII

Tretia časť

HRIECHY MINULOSTI

Epizóda prvá

„Jeden deň nám môže zmeniť život.“

Prológ

Tyler

V poslednej dobe som mal možnosť veľa premýšľať. V podstate som nedospel k ničomu novému. To, že som hajzel, si uvedomujem celý život.

Občas ale uvažujem, či je to skutočne moja vina.

V čase nevinnosti som zacítil vôňu hriechu. Vábivý prísľub, že mi môže patriť celý svet, stačí si ho iba vziať. Má to však dve podmienky. Pochovaj v sebe ľudskosť a dodržuj pravidlá.

Aké jednoduché.

To aj bolo, prvých desať rokov. Potom sa všetko ukážkovo posralo.

Moje pevne stanovené priority šli kompletne do sračiek a jediné, čo ma začalo zaujímať, má nebesky modré oči a vlasy farby kapučína.

Asi každý má v živote niekoho, komu nechce nikdy ublížiť. Neviem to s istotou, iní ľudia ma ani prinajmenšom nezaujímajú, takže len hádam.

Ja niekoho takého mám. Môj poklad.

Kurva, nikdy som jej nechcel ublížiť.

Moja prísaha spred desiatich rokov je ale iného názoru. Podsvetie nepozná zľutovanie a ak sa zamotáte do vojny, musíte v sebe zaprieť mnoho vecí.

Presvedčenia aj hranice, morálne zásady i sľuby.

Ja som dal sľuby dva.

Jeden z nich som nedodržal.

Druhý už áno.

Budem ju chrániť, aj keby ma to malo stáť život. Mám zomrieť pre niečo, čo bezpodmienečne milujem? Pôjdem smrti naproti so vztýčenou hlavou.

A aj som šiel…

Grace

Život je ako nepopísaný papier a každé ráno predstavuje čistú stránku pripravenú na novú kapitolu. Nevýhodou je, že pero nedržíme my. Má ho v rukách osud a len on rozhodne, či sa na jej konci budeme usmievať, alebo nám ostane srdce rozdrvené na prach.

Dnešok začal písať čiernym perom, napokon polial všetky stránky atramentom a dôkladne ho rozmazal. Vytvoril tak naveky trvajúcu prázdnotu.

Presne takú v sebe pociťujem od chvíle, keď sa otvorili dvere a za ich prahom nestál on. Môj osud je vskutku trýznivý spisovateľ. Alebo zasraný sadista.

Útechu nachádzam v objatí ženy, ktorá by mala trpieť zo všetkých najviac. Nie je správne, aby akákoľvek matka prežila smrť vlastného dieťaťa. Pridobre to poznám, veď ja sama medzi takéto matky patrím, a to mi ani nedali príležitosť priviesť svojho drobca na svet. A predsa je to ona, kto ma drží v náručí a klamlivými prísľubmi, že jedného dňa bude všetko v poriadku, sa snaží udržať pohromade posledné zvyšky mojej zdrvenej duše.

Nenávidím každého, komu jeho osud vypisuje stránky naružovo a kreslí mu aj obrázky.

Kapitola 1

Grace

Odkedy som sa ocitla v Tylerovom svete, začala som žiť v ilúziách. Vytvárala som si vlastnú alternatívu prítomnosti, popierala fakty a zatvárala oči pred hrozbami. Dodávalo mi to falošný pocit bezpečia, vďaka ktorému sa mi ľahšie dýchalo.

Ak však niečo skalopevne popierame, neznamená to, že to neexistuje.

Riziko jeho straty mi nad hlavou viselo po celý čas. Od prvého pohľadu v kostole až do chvíle, keď za sebou naposledy zatvoril dvere nášho bytu. Ak by som slepo neverila klamstvu, nemusela som dnes sedieť v temnote za zatiahnutými závesmi.

Zrejme som nepoučiteľná.

Naďalej si totiž vytváram neexistujúcu realitu. Snažím sa nevnímať vzdialené hlasy najbližšej rodiny a členov famílie, nesúce sa priestormi obrovského domu. Nikto z nich tu nie je. Sme tu len my, tak ako to bolo zakaždým. Iba rodičia a môj Tyler, ktorý sa zaiste čoskoro vráti do izby s tvárou plnou zlosti, pretože si ho otec znova zavolal na súkromný rozhovor, ktorý ani tentoraz nedopadol

najlepšie. Zúrivosť ho však po chvíli prejde, pretože mám magickú moc vymazať všetko zlé jediným pohladením. Rovnako to dokáže aj on. Vždy mi stačí jeho úsmev, aby sa svet navôkol rozžiaril a odohnal každý strach.

Schúlená v kresle v kúte čakám, kedy sa konečne otvoria dvere a on bude opäť pri mne. Čakám na jeho pevnú náruč a bozk do vlasov, na hrejivé slová *milujem ťa* a na svet, ktorý pre druhých neexistuje.

Na náš svet.

Je to naše bezpečné miesto, kde ani jeden z nás nemusí predstierať, že je niekým iným. Nemá tam prístup ani samotný don a už vôbec nie to malé ustráchané dievčatko, ktoré neverí ani vlastnému odrazu v zrkadle. Ja tam môžem byť silná a on naopak slabý.

Nie je v ňom nikto, kto by nám dokázal ublížiť.

Z chodby započujem kroky, preto zatajím dych. Napäto hľadím na kľučku pomaly smerujúcu nadol. Denné svetlo sa rozleje po podlahe a pohltí všadeprítomnú temnotu. Medzi dverami rozpoznám známu siluetu. Odetý v čiernom vykročí ku mne. Krok po kroku, opatrne, akoby ma každý pohyb dokázal vyplašiť. Kľakne si vedľa kresla a starostlivo si ma obzrie.

Je to on, a pritom nie je.

Oblečenie má rovnaké, ale tvár patrí niekomu inému.

Natiahne ruku a s jemnosťou mi priloží dlaň na líce. „Grace?“ Dokonca má aj podobne zamatový hlas.

Zavrtím hlavou. Ani neviem, čo sa snažím poprieť tentokrát.

„Ešte si sa neprezliekla.“

Očami na chvíľu preskočím k posteli. Ležia na nej šaty snažiace sa mi dokázať, že nič z mojich predstáv nie je skutočné. Kiežby som ich vedela spáliť pohľadom.

Pritiahnem si lem županu bližšie ku krku, ako svoju ochrannú bariéru.

Dnešný deň sa pre mňa nedeje. Nič z toho sa nedeje.

Akoby chápal, že sa odmietam zúčastniť reality, zhlboka sa nadýchne a nakloní ku mne. Aj jeho objatie je podobne pevné, aké mi dával Tyler. Chýba v ňom ale to najpodstatnejšie. Práve Tyler.

Napriek tomu netúžim, aby sa vzdialil. V hlave síce žijem vo svojej fiktívnej verzii, no moje srdce nezadržateľne krváca. Ono si totiž uvedomuje skutočnosť a hlavne fakt, že Tyler nie je v otcovej pracovni. Vie, že je niekde, odkiaľ sa už nevráti.

Vnútrom sa mi plazí panika. Cítim pod rebrami každý jej mučivý krok smerujúci mi do hrdla, kde sa však zastaví. Hoci sa v Arturovom náručí neovládateľne chvejem a len jeho pevný stisk bráni, aby sa spolu so mnou netriasol aj celý dom, naďalej odmietam ukázať slzy. Nechcem sa poddávať žiaľu a dať tak smrti za pravdu.

„Mám zavolať mamu, aby ti pomohla?“

„Nie,“ pošepkám do saka, z ktorého sa márne snažím zacítiť Tylerovu vôňu. „Iba mi daj chvíľu. Čoskoro za vami prídem.“

Neochotne sa vzdiali, ale než ma nadobro pustí, skúmavo mi pozrie do očí. Už ho trochu poznám, preto viem, že sa mi v nich snaží rozpoznať skryté myšlienky.

S predstieraným odhodlaním mierne vztýčim tvár. Na znak, že som v poriadku a situáciu zvládam. Ani prinajmenšom nepochybujem, že mi neverí. Navzdory tomu sa ale postaví a opustí izbu. Len čo za sebou zatvorí dvere, opäť sa ocitnem v temnote, kde by som najradšej strávila zvyšok života.

Moje želania však nikdy nemali silu hýbať svetom, skôr naopak. Nech som už túžila po čomkoľvek, zakaždým som to dostala len na chvíľu. Priateľstvo, lásku či rodinu. Len na krátku chvíľu, aby som napokon mohla krutým spôsobom o všetko prísť.

Ponorená v sebaľútosti sa pozbieram z kresla. Za predchádzajúce tri dni som toho veľa nenastála, preto ma okamžite zasiahne bolesť v členkoch a v pravom lýtku pichne ostrý kŕč. Musím sa pridržať opierky, kým si moje nohy uvedomia, k čomu slúžia. Je to ďalší dôkaz, koľko som toho v poslednej dobe stratila. Môžem len hádať, či sa po tejto stránke niekedy stopercentne vyliečim.

Nedá sa to ale porovnávať s bolesťou, akú pociťujem v srdci. Túto dieru už nikdy ničím nevyplním, a to bolí omnoho viac než neschopnosť normálnej chôdze. Beztak viac nemám za kým ísť.

Napriek tomu vykročím, nemierim však k posteli. Šaty rozprestreté na prikrývke mi nepatria. Nepatria nám. Opustím izbu, ktorú mi v dome v Meadow Lane pridelili a porozhliadnem sa po chodbe. Po pamäti kráčam a míňam jedny dvere za druhými, až konečne nájdem izbu, ktorú hľadám.

Vyzerá rovnako ako kedykoľvek predtým, a predsa je iná. Atmosféra v nej na mňa zapôsobí ako facka. Je až neuveriteľné, ako na známych miestach dokážeme vnímať prítomnosť niekoho, kto pri nás už nemôže byť. Od totálneho zrútenia mám asi tak ďaleko, ako odo mňa leží na posteli vankúš v tvare dúhy. Nie je to tak dávno, keď som túžila dostať do tejto izby viac farieb. Akoby premaľovať steny na žiarivo žltú dokázalo prefarbiť aj náš život a zaručiť nám šťastie. Farby na vankúšiku sú jediné, aké sme tu spolu dostali. Mal to byť náš začiatok, no napokon sa z neho stal koniec. Žiadne zajtra ani nabudúce. V tomto svete existuje len jediná záruka, a tou je smrť.

Vraciam sa spomienkami do minulosti a márne hľadám odpoveď na otázku, čo som mohla urobiť inak. Niežeby som ju nepoznala, avšak pochybujem, že by mi akékoľvek iné rozhodnutie v niečom pomohlo. Nie raz

mi život ukázal, ako sa s nami dokáže zahrať. Jeho jedinou podstatou je skúšať naše hranice a baviť sa na našom zlyhaní. Smeje sa nám do tváre s tým, že to ešte nič nebolo, a potom nám pošle ďalšiu ranu, po ktorej sa nám už nikdy nepodarí vyhrabať sa z dna a byť opäť šťastní. Aspoň to si vždy v danej chvíli myslíme.

Postavím sa pred dvere šatne a opatrne natiahnem ruku ku kľučke. Musím v sebe pozbierať odhodlanie, kým za ňu konečne potiahnem. Automatické svetlo osvetlí vzorne zavesené obleky, košele a topánky naskladané na poličkách v rade ako lesklí vojačikovia. Jedného z oblekov sa odvážim dotknúť. Zľahka prejdem prstami po celej dĺžke rukáva, na ktorom konci márne očakávam teplo jeho dlane. Prsty mi padnú do prázdna.

Niečo tu predsa len ostalo. Jeho vôňa, ktorá sa naďalej drží na každom obleku. Preto jeden z nich pevne zovriem a pritlačím sa tvárou k nemu.

***

Cesta v dlhej limuzíne prebieha v tichosti, pokiaľ nepočítam zopár talianskych viet, ktoré si medzi sebou vymenia Tylerovi rodičia. Bývalý don famílie je dokonalo vycvičený neprejavovať akékoľvek emócie pred okolím, no je mi jasné, že vyjadruje nespokojnosť nado mnou. Nielen nad výberom oblečenia, ale celkovo s mojou prítomnosťou.

Mama je iného názoru, a hoci vo famílii nemá žiadnu váhu, nemieni sa tým nechať odbiť a drží ma pod svojimi ochrannými krídlami, rovnako ako ma drží po celý čas za ruku.

Keď sa Tylerov otec tesne pred Manhattanom znova ozve, nenápadne sa pozriem na Paola a Artura sediacich oproti nám. Tuším so slovami ex dona nesúhlasí ani Paolo, i keď rovnako neprejaví žiadnu reakciu, lenže neujde

mi, že na stotinu sekundy zatne sánku. Arturo na rozdiel od neho nepohne ani brvou, čo je také samozrejmé ako to, že človek potrebuje kyslík.

V rodine sa už vie, že kým Tyler odišiel za Carlom, povýšili sme náš vzťah na ďalšiu úroveň v podobe netypických zásnub s príveskom. Tyler to musel povedať chalanom a oni mame, pretože keď ma v rovnaký večer Paolo odviezol do Meadow Lane, tíšila ma vo svojom náručí a prisľúbila, že aj keď to podľa zmýšľania organizácie nie je oficiálne, som Tylerova snúbenica a naveky patrím do rodiny.

To je asi jediný dôvod, prečo teraz idem v aute s nimi, i keď nevrlosť Tylerovho otca je neprehliadnuteľná. Možno mi dáva za vinu Tylerovu stratu. Ak by predsa nebolo mňa, s Carlom by sa nikdy nedostal do ostrého stretu a nenalákal ho do opustenej budovy, ktorá napokon padla ako domček z karát a pripravila ich oboch o život.

Nemám mu to za zlé, pretože sa z toho viním aj ja sama.

Po dlhých hodinách limuzína zaparkuje na 5 Avenue, priamo pred bránou St. Patrick's Cathedral. Tento do nebies ťahajúci sa kostol je jedným z najvychýrenejších v New Yorku. Za iných okolností by som obdivovala jeho krásu a majestátnosť, lenže v tejto chvíli tú budovu z duše nenávidím. Víťazoslávne sa nado mnou týči a vysmieva sa mi do tváre. Vie totiž, že o niekoľko minút premení moju najväčšiu nočnú moru na skutočnosť a naveky ho odo mňa odvedie preč.

Dvere auta sa otvoria a postupne všetci vystúpia. Ja tiež, pretože nemám na výber. Pozdĺž celej ulice sú zaparkované čierne autá a postávajú pri nich davy ľudí v smútočnom.

Jedným som si istá. Nie sú na mieste žiadne scény. Hoci vo svojom vnútri vrieskam z plných pľúc, až ma

neznesiteľne bolí hrudník, na očiach prítomných si musím držať tvár hodnú famílie Moretti.

Len čo sa postavím na chodník, Paolo s Arturom zaujmú miesta po mojom boku. Chránia ma z oboch strán, rovnako ako donedávna stáli vedľa Tylera a kryli chrbát jemu. Kým za Tylerovými rodičmi mierime k bráne kostola, neujdú mi pohľady prítomných. Zaiste nikto z nich nečakal, že žena, v podsvetí zrejme viac známa ako milenka dona Tylera, v sprievode najbližšej rodiny vrátane členov prvej línie famílie, si dovolí na jeho pohreb prísť oblečená v jeho veciach.

Síce sa pod dlhým kabátom takmer strácam, nohavice som si okolo pása musela previazať opaskom na trikrát, aby mi nespadli, a v topánkach aj o dvadsať čísel väčších ledva chodím, je to symbolika. Don Tyler je preč, ale my sme stále tu a naďalej kráčame v jeho tieni.

Za bránou nie som schopná urobiť ďalší krok. K oltáru vedie niekoľko metrov, no už z diaľky vidím rakvu postavenú pred ním. Večná posteľ môjho Tylera, do ktorej si nemôžem ľahnúť s ním. Pritom po tom neznesiteľne túžim.

Srdce sa mi rozbúši tak silno, až mám pocit, že kvôli rozľahlému priestoru kostola ho môžu všetci počuť. Udiera mi do spánkov a z bodajúcej bolesti mi čoskoro zaiste vybuchne hlava. Všetko vôkol mňa sa zmenšuje a farebné obrazy na oknách sa ku mne v tichosti prihovárajú. Tichý šepot znie čoraz hlasnejšie a zlovestnejšie. Pred očami sa mi striedajú nahnevané tváre anjelov a svätcov, pretože sme si dovolili zneuctiť ich posvätnosť svojou prítomnosťou.

Nie je snáď ani možné, aby rakva pod mohutným oltárom horela, lenže to je presne to, čo vidím. Žeravé plamene neľútostne oblizujú svetlé drevo, ktoré pod ich nadvládou hlasno praská a krváca. Na zemi sa tvorí kalužhustej tmavej krvi a nezastaviteľne sa mi približuje k nohám.

Inštinktívne urobím krok vzad, niekto ma však chytí pod ramenom a donúti zastaviť. Prudko strhnem zrak na pravú stranu. Okamžite sa stretnem s tvárou Artura, ktorý má v očiach jasne vpísanú otázku.

„Si v poriadku?“ vysloví ju s podtónom neskrývaných obáv.

Poobzerám sa do všetkých strán kostola. Nie je tu žiadne more krvi vytekajúce z rakvy škvariacej sa v pekle, ani šialení anjeli odhodlaní zabiť ma, pokiaľ odtiaľto okamžite nevypadnem.

Jediný, kto je tu šialený, som ja.

„Som v poriadku,“ zaklamem a po krátkom nádychu nasledujem Tylerových rodičov do lavice v prvom rade.

Tyler

Miestnosťou zaznie výstrel. Odrazí sa od stien a v jeho ozvenách postupne utíchne nárek troch zlomených duší. Ostanú len telá bez dychu. Pomaly sa mi rozpadávajú pred očami na drobný prach, ktorý lieta navôkol a usádza sa na mne, až ma napokon kompletne pohltí.

Prudko otvorím oči a zalapám po vzduchu.

Bol to skurvený sen alebo obraz výčitiek?

Zaiste výčitiek, pretože je to príliš živé, aby to nebolo reálne.

Veď naďalej cítim chlad na koži a vidím ich zdeformované tváre. Krv vytekajúcu z čiel a tupý dopad drobného telíčka na zem z ochabnutých rúk jeho mŕtvej matky.

Z rúk Grace.

Pretriem si oči v nádeji, že sa toho odporného obrazu zbavím. Urobil som však priveľa svinstiev, aby som na to mal nárok.

Obraz nemizne.

Schmatnem zo stola fľašu whisky a pokúsim sa ňou spláchnuť pachuť hniloby v ústach.

Whisky nezaberá, naďalej cítim, akoby som mal medzi zubami ich rozkladajúce sa mäso. Ak by mi chalani neskonfiškovali zbraň, nepochybne by som vytapetoval stenu vlastným mozgom.

Všetko stratilo zmysel, hneď ako sa mi podarilo vyliezť z tej posranej budovy. Na pokraji smrti som sa odtiaľ v poslednej chvíli vyplazil, a keď o zopár sekúnd vybuchla posledná bomba, vyhodila do vzduchu aj celý náš život s Grace. Síce tu trčím, v skutočnosti som naveky pochovaný pod ruinami starej nehnuteľnosti spolu s Carlom. A ako zistím z hodiniek, práve teraz ma pochovávajú aj dva metre pod zem.

Prečo som to, kurva, dopustil?

Kapitola 2

Grace

Kedysi som o smrti neuvažovala. V mojom živote nebol nikto, pri kom by som sa neprestajne musela báť, že sa ho dotkne a naveky odvedie preč. Zmenilo sa to príchodom Tylera. Odkedy som sa rozhodla chytiť ho za ruku, stala sa smrť nepretržitou súčasťou mojich myšlienok a najväčším dôvodom obáv.

Existuje teória, že ak na niečo intenzívne myslíme, napokon vesmír zariadi, aby sa nám to naplnilo. Zrejme je na mieste, aby ľudia začali prehodnocovať svoje myšlienky, pretože moje sa naozaj premietli do desivej reality.

Hľadieť na rakvu, v ktorej je môj Tyler, alebo aspoň to, čo z neho ostalo, je zdrvujúce. Som natoľko otupená, že ani nedokážem plakať. Náreky pre mňa neznámych žien to však doháňajú aj za mňa.

Som iba prázdna schránka fungujúca na akýsi podivný mechanizmus. Akoby sa moja duša odrazu rozdelila na niekoľko častí súčasne a každá si presadzovala svoje. Jedna patrí do famílie a poháňa ju presvedčenie, že ukazovať slabosť pred zrakmi všetkých je neprípustné.

Druhá si naďalej odmieta priznať, že celá táto ceremónia sa naozaj deje a čaká, kedy sa konečne preberie zo zlého sna. Tretia uvažuje, koľko z tých ľudí Tyler nenávidel. Štvrtá rozmýšľa, koľko ich má nenávidieť tiež. Piata tie kvíliace ženy naokolo naozaj nenávidí.

Na celú katedrálu predvádzajú ukážkové divadlo, aké sa na pohrebe dona zrejme očakáva. Podsvetie predsa stratilo mocnú autoritu a lídra, niekoho, kto v ich očiach predstavoval uznanie a rešpekt.

Iba my v prvej lavici sme prišli o syna, priateľa a životnú lásku. Poznali sme aj iné stránky jeho osobnosti, ktoré pred nikým z nich nesmel nikdy ukázať. Paradoxne, ani jeden z nás doposiaľ nevypustil jedinú slzu, pritom ich v sebe potláčame tisíce.

Farár počas omše reční o večnom pokoji a chváli Tylera za srdečné skutky, ktoré nikdy neurobil. Vzdá mu uznanie za všetko dobro, aké nikdy nevykonal. Za celú hodinu v studenom chráme o ňom nezaznie jediná pravda.

Ako mám potom veriť, že ma naozaj navždy opustil, keď tu zjavne pochovávame niekoho iného?

Každé farárovo slovo postupne mení môj smútok v hnev. Celý svet by mal vedieť, že hoci on sám nepatril medzi najsrdečnejších ľudí, odišiel iba kvôli hajzlom, ktorí tu teraz sedia a väčšina z nich namiesto modlitieb v duchu ďakuje Bohu, že ho poslal na večnosť. Odškrtnú si jeho meno zo zoznamu nepriateľov a zamerajú sa na niekoho ďalšieho, kým sa opäť nestretnú na tomto mieste. Otázne ostáva, kto skončí na akej strane.

Tyler je na nesprávnej. Rakva, v ktorej leží jeho popol, k nemu nepatrí. Ako môže niekto veriť, že je to skutočné?

Predstavujem si ho na vrchole budovy Moretti's Reality Group, ako skrz okná svojej kancelárie hľadí na mesto s aroganciou a povýšenecky sa usmieva, pretože

sa všetci nechali oklamať. Previezol ich diabolským plánom a teraz čaká, kedy urobia fatálnu chybu, vďaka ktorej pošle na večnosť on ich.

Nepodarí sa mi udržať prvú slzu. Vlastná fantázia ma na okamih dokázala zahriať pri srdci, ale následné uvedomenie si, že Tylerova kancelária je rovnako prázdna ako moje vnútro, ma zrážajú na kolená. Moje jediné šťastie je, že sedím.

Napokon to ale nepotrvá dlho, pretože farár prednesie poslednú modlitbu za zosnulého a vyhlási omšu za ukončenú. Srdce sa mi rozbúcha na poplach, lebo viem, čo to znamená. Nastal čas poslednej rozlúčky.

Najprv k rakve pristúpia Tylerovi rodičia. Pozorujem ich so zatajeným dychom a ďalšími slzami v očiach. Obaja položia dlane na veko a mierne sklonia hlavy. Chvíľu čosi šepkajú a po krátkom úklone sa vrátia na svoje miesta.

Som na rade.

Včera večer mi mama vysvetľovala celý priebeh. Dokázala som ju síce vnímať len spolovice, ale to najpodstatnejšie som zachytila, aby som dnes nič nepokašľala. Som jej totiž vďačná, že ma nenechala svojím manželom vyšachovať do stredných lavíc, akoby som nikdy nebola súčasťou Tylerovho života iba preto, že mi nestihol nasadiť obrúčku.

Takto to u nich podľa správnosti funguje. Do rodiny patrí len manželka a bývalý don si na podobných tradíciách dáva patrične záležať. Preto je malý zázrak, že akceptoval manželkino prianie.

Zhlboka sa nadýchnem a odvážim sa postaviť na nohy. Rukávy dlhého kabáta mi zakryjú ruky, čo by zrejme u väčšiny ľudí vyvolalo pobavenie. Sama musím uznať, že miestami pripomínam Charlieho Chaplina. Tu sa na mne ale nikto neuchechtne.

Nohy sa mi pri každom kroku trasú, čo našťastie vďaka širokým nohaviciam nie je poznať. Vyjsť po niekoľkých schodíkoch je nesmierne namáhavé. Nie kvôli veľkým topánkam, ale preto, že sa nezadržateľne približujem k rakve.

Delí ma od nej pár posledných centimetrov, keď odrazu v hrudníku pocítim prudkú ranu. Dýcham čoraz rýchlejšie a hrdlo mi sťahuje tak silno, až ma celé páli. Zastavím sa pred rakvou, ktorú lemuje množstvo vencov a kytíc bielych kvetov. Odmietam otočiť hlavu doprava, kde sa na stojane nachádza Tylerova fotografia. Nepozrela som sa na ňu počas celej omše.

Mala by som na veko položiť dlaň, rovnako ako jeho rodičia, ale roztrasenú ruku stlačím v päsť. Za chrbtom mám celé podsvetie a ja tu stojím ako terč. Ako ma tu mohol nechať samu? Vydanú napospas všetkým tým sráčom?

V duchu mu namiesto rozlúčky pošlem výčitku.

Zatiahol ma do svojho sveta a potom si z neho pokojne odišiel.

Ruka sa mi ešte viac roztrasie. Mám chuť do tej rakvy vraziť, alebo ju rovno rozmlátiť na márne kúsky. Akoby jej zničenie dokázalo niečo zmeniť.

Vrátiť mi ho späť.

Z prichádzajúcich sĺz mi horí tvár. Nechcem však ukázať slabosť, nie na očiach celej Cosa Nostry. Nechcem sklamať Tylera a stratiť silu, o ktorej nikdy nepochyboval, že ju v sebe mám.

Som však na pokraji zúfalstva a stačí naozaj málo, aby som sa zosypala, keď sa vedľa mňa niekto objaví. Po pravej strane stojí Arturo. Z ľavej Paolo. Na oboch sa na chvíľu pozriem. Od každého sa mi dostane mierny úsmev a tichý prísľub, že rozhodne nie som sama.

A potom urobia niečo, čím to dajú najavo aj ostatným.

V tomto svete sú gestá významné. Vyjadrujú nimi svoje postoje, varovania a občas i myšlienky. Dávnejšie som si všimla, že v niektorých situáciách je dôležité postavenie ich rúk. Netuším síce aký, pretože som sa na to Tylera nikdy neopýtala, ale viem, že je rozdiel, či ich majú pred telom alebo za chrbtom.

Teraz má každý jednu ruku na mojom pleci a spolu nimi na mojom chrbte vytvárajú písmeno X. Týmto gestom posielajú odkaz, že som pod ich osobnou ochranou a nikto sa ku mne nesmie priblížiť. Voľné ruky položia dlaňou na veko.

Ja to neurobím. Nerozlúčim sa s Tylerom.

***

Po všetkých rozlúčkach sa celý sprievod presunie do Brooklynu na Green-Wood Cemetery. Na tomto cintoríne odpočívajú rôzne významné osobnosti a leží priamo naproti Manhattanu, nie je preto divu, že sa hrobka rodiny Moretti nachádza práve tu. Kým sem prídeme, rakva už čaká vedľa pripravenej diery, ktorá môjho Tylera čoskoro naveky pohltí.

Nenávidím ju.

Pozorujem, ako si ho centimeter po centimetri pomaly berie k sebe a každým ďalším odchádza spolu s ním aj kúsok mňa. Oporu nachádzam v náručí jeho matky, pretože zrejme ako jediná osoba ma môže plnohodnotne objať. Mohla by aj Sarah, lenže to by tu musela byť.

Po spustení rakvy do zeme si členovia prvej línie medzi sebou vymenia lopatu a každý z nich zasype rakvu kúskom hliny. Paolo ju naviac obleje trochou whisky z malej ploskačky. Potom nasledujú jeho rodičia.

A napokon ja.

Mama mi podá lopatu a moja hra na odhodlanie sa

tým definitívne skončí. Po celý čas sa po oblohe ťahajú mračná, lenže teraz mi pripadá, že sa rútia priamo na mňa. Svet stráca farby a ja sa prepadám do podobnej prázdnoty, v akej som sa nachádzala už mnohokrát. Preto viem, že odtiaľ niet úniku.

Opäť ma pália predlaktia. Tak neznesiteľne, až túžim vyskočiť z vlastnej kože. Počuje aj niekto ďalší ten hysterický krik? Mne zaiste čoskoro prerazí ušné bubienky. Prečo s tým nikto nič nerobí?

Nevidím už takmer nič, okrem nejasných spomienok, ktoré boli doposiaľ zapadnuté kdesi na dne mojej mysle. Vracajú ma na miesto, kde boli vyslovené posledné slová a prebehli posledné objatia. Sú príliš živé, aby som dokázala rozoznať, že sa skutočne nedejú. Pritom sa nič z toho nikdy nestalo. Jeho presvedčenie, že nie vždy je všetko tak, ako to na prvý pohľad vyzerá, je len ilúzia. A ja som jej doposiaľ verila. Kostol, rakva bez tela len s trochou popola, či stovky pozostalých som premenila na klam. Na niečo, čo sa nedeje.

Lenže odrazu ma zasiahla krutá realita a prudké uvedomenie si faktov. Akoby som na vlastné uši musela počuť padajúcu hlinu na tvrdé drevo, aby som si uvedomila, že moje popieranie nič nezmení. Moja hlava ale naďalej nedokáže uvažovať racionálne. Tak ako každý bolestivý zážitok, aj tento okamih predo mnou ukryje za čierno-čiernu prázdnotu.

Iba vzdialene počujem volanie.

Len letmo cítim kohosi dotyky.

Ani neviem, či prosím, alebo sa vyhrážam.

Netuším, či sa bijem, alebo pokorne poddávam.

Jediné, čím som si istá, je, že sa čoraz viac ponáram do hlbín večného zatratenia, kde dúfam, že tentokrát zotrvám navždy. Hoci tam zomieram zaživa, je to jediné

miesto, kde sa nateraz cítim bezpečne. Neexistujú tam totiž žiadne klamlivé sľuby. Nikto sa mi tam nesnaží nahovoriť, že jedného dňa bude všetko dobré.

Na tomto mieste vládne iba beznádej.

Moja jediná realita.

Tyler

Hovorí sa, že ak chceme napraviť nejakú chybu, mali by sme sa vrátiť na začiatok. Ja som sa musel vybrať opačným smerom, až na samotný koniec, kde už nič nenasleduje.

Je to jedna z najväčších chýb, ktorú už nikdy v živote nenapravím. Ale ako som prednedávnom vravel Grace, niekedy by bolo väčšou chybou niektoré chyby nespraviť.

Táto je jednou z nich.

Hodinky na zápästí mi zavibrujú dlhšie, ako býva zvykom. Ťuknem do klávesnice na počítači, čím preberiem obrazovku k životu a zbadám na nej pri vchodových dverách Paola. O chvíľu prejde dverami pracovne. Kývne na mňa hlavou a na stôl hodí tučnú hnedú obálku. Hneď na to zaparkuje na gauči a dopraje si štedrú dávku whisky.

Od môjho pohrebu ubehlo päť hodín. Stále má na sebe čierny kabát a podľa frustrácie v jeho tvári usudzujem, že nie je nutné pýtať sa, či to bolo príliš zlé. Nemám na to ani odvahu.

Pozornosť radšej presmerujem na obálku. Ak chcem, aby celé toto svinstvo malo aspoň nejaký zmysel, musím sa pustiť do práce. Jedným ťahom ju roztrhám a na stôl vysypem ďalšie dve obálky.

Na pohreby mafiánov nechodia len pozostalí. Pre políciu a FBI je to jedna z mála príležitostí, keď sa na jednom mieste stretáva takmer celé podsvetie, preto vždy

stoja neďaleko a mapujú situáciu. Našťastie nechýbajú ani reportéri s nabitými fotoaparátmi, a tak nebolo ťažké medzi nich zamiešať Kaniela, aby mi zdokumentoval každý ksicht.

Najprv otvorím obálku z Carlovho pohrebu, ktorý sa konal včera. Dôkladne si prezriem všetky tváre. Zaujíma ma iba jediný sráč, toho však nenájdem na žiadnej fotke. Odsuniem kôpku na stranu a vezmem obálku z môjho pohrebu.

Pri nej ma ale odhodlanie prejde. Nie som schopný otvoriť ju a na vlastné oči vidieť Grace, ako stojí pred mojou rakvou s presvedčením, že som ju naveky opustil.

Túto chybu sa mi nikdy nepodarí napraviť.

„Bude to zlé, Tyler," ozve sa Paolo, akoby mi nad hlavou bežali titulky a on tak dokázal prečítať každú moju myšlienku. „Veľmi zlé." Kopne do seba whisky a presunie sa ku mne. Posadí sa na kraj stola, najprv ale zo zásuvky vytiahne masť. „Ukáž sa." Dvoma prstami ma chytí pod bradou a mierne mi pootočí hlavu. S bolestivou grimasou si obzrie popálené miesto. „Ty si tomu dal." Nanesie si na prst trochu masti a opatrne mi ju rozotrie po pravej strane krku, tesne pod uchom. Druhú vrstvu mi nanesie na sánku a krk.

Tentoraz sa jeho ošetreniu nebránim, pretože to páli ako šľak. Zakaždým, keď sa ma dotkne, musím zatnúť zuby.

„Ak by si tam zostal ešte chvíľu, zaiste by si zhorel," skonštatuje a vráti tubu do zásuvky.

Nemusí mi to pripomínať, som si toho vedomý. Neposlúchol som Artura a ostal v budove pohltenej plameňmi dlhšie, než som si mohol dovoliť. Nie je to ale také zlé, ako to na prvý pohľad vyzerá. Do pár týždňov to zmizne.

„Mimochodom," ozve sa znova z gauča, kam sa stihol presunúť k svojmu obľúbenému nápoju. „V Meadow

Lane si nás s Arturom odviedla tvoja matka bokom. Donútila nás pozrieť sa jej do očí a odprisahať, že jej jediný syn je naozaj mŕtvy.“ Jeho výklad preruší zvuk nalievajúcej sa tekutiny do pohára. „Obaja sme mlčali.“

Tým jej potvrdili, že nie som mŕtvy.

Na jednu stranu ma to neprekvapuje. Akosi som ani nerátal s tým, že sa mi podarí oklamať práve svoju matku. Navonok sa síce tvári ako dokonalá žienka v mafiánskej domácnosti, ale v skutočnosti má väčší prehľad ako my všetci dohromady. A pod pojmom všetci myslím aj svojho otca.

Jedno srdce sa nezlomilo, lenže to druhé?

Zazriem na obálku s fotografiami z môjho pohrebu.

Mal som v tej skurvenej budove zhorieť zaživa.